

TILVILDARLIG MYND

Vit mugu slökkja

– Út á seinnapartin sögdu mamma og babba mér, at tey hövdu fingið at vita frá læknum, at har var einki at gera at bjarga lívinum hjá Katrinu. Hon lá við andingartóli (respirator). Tey hövdu roynt at geva henni blóð, men kroppurin avvísti tað. Eg slapp inn at sita hjá henni saman við mammu, babba og beiggja mínum. Hon var so vøkur og tóktist bara at sova friðsælt. Bara okkurt smávegis skursl var at siggja á henni. Tað var so syrgiligt, minnst Annleyg.

– Mamma og babba skuldu taka avgerð um, nær slökkjast kundi fyri andingartólinum. Omma, abbi og mostir sluppu eisini at siga farvæl fyrst. Ta seinastu lötuna vóru bara vit foreldur og systkin hjá Katrinu. Tað kann ikki lýsast við orðum, og alt var so ófatiligt og hópisleyst, greiðir Annleyg frá.

Luddi uttan vit

Tey vistu ikki, hvussu vorðið var við Ludda. Hann hevði vit, men svav djúpt.

– Hjá mær er alt svart frá vanlukku-degnum og tað mesta av vikuni eftir. Men mær er sagt, at eg vaknaði spakuliga dagin eftir vanlukkuna. Eg minnst brotpetti frá jarðarferðini, so sum rósar á benkrinum. Men eg minnst einki frá ervinum, tó at eg havi fingið at vita, at eg havi tosað við nógv fólk, greiðir Luddi frá.

Luddi fekk skaða. Hann breyt hövðið høgrumegin og kjálkabeinið, eins og hann fekk ein harðan heilaskjálvt. Nøkur arr siggjast á hansara høgri lið.

– Men eg siggi, hvussu sorgin nívir Annleyg, og eg eri her fyri hana. Eitt,

sum sjálvandi eisini fyllir hjá mær er, at Katrina beitti tey víðari at leita eftir mær á vanlukkustaðnum. Hon eigur lívið í mær. Tað sleppi eg ikki at takka henni fyri, staðfestir Luddi.

Likamliga kom Annleyg væl frá vanlukkuni.

– Teir niðastu ryggjageislarnir brotnaðu eitt sindur, nøkur smápetti brotnaðu av, tó uttan at meiðsla mønuna. Tað gevur eitt sindur av pínu, og viðhvørt læsist beinið enn. Eg hevði eisini øgiliga blá merki av trygdarbeltinum, og allur vinstri armur var bláur. Alt bendir á, at eg hevði fingið eitt hart slag á armin. Men eg eri væl sloppin, heldur Annleyg.

Hvat hendi?

Bilførarin, ið koyrdi aftan fyri tey ungu hendan vetrarmorgunin, kundi vátta, at tey koyrdu lutfalsliga spakuliga, nevnliga einar 60 km/t. Hált var, og tó at bilurin var skøddur við góðum heilársdekkum, var hon tilvitað um, at hon ikki visti, hvussu hon átti at bera seg at, um bilurin fór á glið – so tað mátti ikki henda.

– Tað, sum hendi var, at okkara bilur gleið í mótkoyrandi breyt, har ein mótkoyrandi bilur við sínum fronti rendi í ferðafólkamegin okkara. Tað vil siga fyri mótkoyrandi ein frontalur samanstoytur og fyri okkum ein síðusamanstoytur. Tað er vandameiri hjá tí, sum er fyri síðusamanstoyti, sigur Luddi.

– Bilførarin í mótkoyrandi breyt fekk tibetur ongan skaða. Hann sat í trygdarbelti, og stoytkoddin riggaði eftir vild, greiða tey bæði frá.

– Okkara bilur rendi útav vegnum, hann rullaði ikki runt. Tað var bara ferðafólkasíðan, sum var farin. Hon var buglað næstan heilt inn í miðjuna á

baksetrinum. Ferðafólkasíðan framman var eisini buglað inn, og tað var nokk farið av autoverjuni. Høvðið á mær hevur helst rakt í síðustólpan, og so eri eg helst slongdur út gjøgnum opnu hurðina, sigur Luddi.

– Førarasíðan var púra heil. Um Katrina hevði sitið í hasum forbrenda trygdarbeltinum, var hon ikki deyð, ásannar Annleyg.

Hvussu ber mann seg at í hálkku?

Annleyg heldur, at tað manglar upplýsing, tá tað ræður um at koyra í hálkku.

– Tað er so ofta, at tað er hált í Føroyum. Mong hava sagt mær aftan á, hvussu mann ger, men tá var ov seint. Tað eru mong stór tóm øki, har mann kundi lært seg – vit hava vanliga ov-mikið av hálkku í hesum landinum. Eg havi spurt nógvar javnaldrar, og tey flestu vita ikki, hvussu mann ger, um bilur missir vegtakið. Tíðum hoyrir mann um, at ungir dreingir sjálvir læra seg, men tað kann ikki vera rætti hátturin.

– Eg faldi, at tað var mær, tað var galið við, men eg var so tilvitað um at koyra varliga í hálkuni, og kortini gekk tað galið. Hjá okkum var tað bara so óheppið, at ein mótkoyrandi bilur kom, heldur Annleyg.

Bilbelti er lívbelti

Fyri Annleyg er tað sjálvsagt at vera íbundin, tá hon koyrir bil, og soleiðis hevur tað altíð verið hjá henni.

– Eg gekk bara út frá, at Katrina eisini var í trygdarbelti. Hetta var ikki nakað, vit tosaðu um. Í dag havi eg ilt við at fyrigeva mær sjálvari, at eg ikki tryggjaði mær, at øll vóru íbundin, harmast Annleyg.

– Eg plagdi ongantið at brúka trygdarbelti, og heldur ikki hendan dagin. Eg helt tað føldist stramt og avmarkandi. Men nú brúki eg tað altíð, sigur Luddi avgjørður.

Svárur longsul

– Eg sakni hana ræðuliga illa. Hon manglar so hjá allari familjuni. Nógv í hennara kamari stendur enn. Seingin og myndir, sum hon hevur hongt upp. Tað følist skeivt og tómt; tað eigur jú ikki at vera so, at mann doyir 19 ára gomul. Tó at eg var hjá henni, áðrenn sløkt varð fyri andingartólinum, er kenslan, at eg ikki fekk gjørt henni greitt, hvussu ómetaliga nógv hon hevði at týða fyri okkum øll.

– Summar morgnar, sum tann lítla lötan áðrenn mann er ordiliga vakin, og tað dagar fram fyri meg, at Katrina er burtur fyri altíð, tá slær sorgin øgiliga hart. Og so tá okkurt stórt er hent, tá er tað fyrsta, eg hugsar, at eg má ringja at fortelja tað fyri Katrinu. Tað er so svárt.

– Katrina elskaði børn og var so øgiliga góð við lítlusystur okkara. Hon plagdi eisini at trilla børnini á gøtuni og spæla við tey, tá hon var yngri. Herfyri spurdi sjeý ára gamla lítlasystir okkara, Rannvør, um mær longdist eftir Katrinu, og eg játtaði sjálvandi. Hon segði, at hon royndi at lata vera at hugsa um Katrinu, tí hon gjørdist so kedd av tí. Hetta fingur vit okkum eitt prát um, báðar. Mann noyðist at vera kedd viðhvørt, og ið hvussu er heldur tað enn at gloyma, tí vit vilja sjálvandi ongantið gloyma Katrinu, endar Annleyg.

Annleyg fekk studentsprógv í summar. Hon ætlar sær uttanlands undir víðari lesnað.